

derimod er der unægteligen paa en anden Side en Fare, og den skal jeg nu tillade mig at tyde hen til. Thi det har Historien overbevist mig om, og man behøver for den Sags Skyld ikke engang at gaae mange Aarhundreder tilbage, thi det har tidnok viist sig netop ogsaa i den Menneſkealder, vi have levet med hverandre, at alle Ting, som her paa Jorden gaae under, for ikke at reise sig mere, — jeg taler ikke om en vieblikkelig Underliggen i den Kamp, som er Fornyelsens og Foryngelsens Vad, og som jeg haaber mit Fædreland, som det staaer i den paa denne Dag, saaledes ogsaa for Fremtiden skal staae feierrigt i, — at de Ting altsaa, som ere gaaede under, ere afbrig gaaede under, førend de have opgivet sig selv og ere blevne sig selv utroe. Det har ingen Fare, der falder ingen Stat, intet Folk, ingen Forfatning, ingen virkelig Magt, — saavidt jeg veed, og jeg opfordrer dristigen dem, der mene at kunne det, til at bevise det Modsatte, — uden at de først ere blevne sig selv utroe. Ved en saadan Afgjørelse staaer i denne tunge Tid Danmarks Rigsdag; tildeels vel ogsaa netop i dette Dieblif kastes Lodden om, hvorvidt Danmarks Rigsdag vil være sig selv og sit Kald utro, og dermed vel ogsaa om, hvorvidt Danmarks Folk og Rige vil være sig selv, sit Kald og sin Opgave utro, om vi ville vige tilbage for den Kamp og de Lidelser, som endnu kunne forestaae, — jeg tilstaaer; langt værre end de blodige, der ere gaaede forud, for den Pinsel, som saa længe har trættet Laalmodigheden hos Enhver, medens vi saae Maaned efter Maaned, Aar efter Aar gaae hen, hvori det ikke lykkedes os at opnaae Noget af det, der skulde være Lønnen for vore Anstrengelser. Men Folket og Rigsdagen vil, det haaber jeg, gaae Pinen igjennem, uden at svigte sig selv, og saaledes blive bevaret — dette: at opgive sig selv, det er altsaa den virkelige Fare, ja, det er Undergang. Og paa den anden Side er det at overskride sin Berettigelse det ogsaa. Thi naar en saadan Laalmodighedsprøve gaaer over et Folk, navnlig over et Folk, hvor Folkstemmen er vaagnet og er berettiget til at udtale sig, da er der ogsaa stor Tristelse til, at man paa urette Maade, ad uberettiget Veit træder

frem og vil gjøre gjældende, hvad man erkjender at være nødvendigt, at være vel begrundet og fuldt berettiget. Men jeg tør nok sige, at denne Fare er ikke tilstede i Danmark. Det skal med Guds Hjælp vise sig, at, naar Danmarks Rigsdag paa ethvert Sted og paa ethvert Stadium, saaledes som jeg haaber, at det paa dette Stadium vil vise sig, har gjort og gjør, hvad der er dens Ret og Intet mere, beskeden og sindig og begrundet, uden fjerneste Tanke om at træde fjendtlig op mod Nogen, navnlig ogsaa, som det er Alles fælles Stræben, uden fjerneste Tanke om at lægge Hindringer i Veien for dem, der ere kaldede til at være Kronens Raadgivere, at saa vil det danske Folk gjøre det Samme, at saa vil det berolige sig ved, at den fælles Mening bliver lovligt udtalt, at Folkets Overbeviisning bliver i Sandhed høvudet og gjort gjældende, og saa ville vi med hverandre høre, hvad komme skal, og urokeligen holde fast ved det Haab, at vore Dine endnu skulle see den Tid, da det skal dages efter det nærværende Mørke.

Jeg tillader mig endnu, — tvertimod hvad der sædvanlig er min Tankegang, hvor det beroliger mig at vide, at jeg har stemt for det Rette og klare for min Mening, saa godt som jeg kunde, saa jeg forøvrigt ikke ønsker at udøve nogen Indflydelse paa Andres Stemmer, — paa denne Dag og i dette Anliggende, og jeg troer ikke ganske uberettiget, at opfordre dem af det ærede Things Medlemmer, der maatte føle de Sandheders Magt, der er i den Tankerække, jeg famler i at udtale, og der maatte føle det danske Folkets banke ogsaa i deres Bryst, der maatte føle det dybt, at vi gjøre ikke vor Historie igjennem disse 3 Aar til Løgn, uden at vi tillige gjøre os selv til Løgnere, — at opfordre dem, der føle Noget af dette, til idag at fatte en Bestutning, som det nu er foreslaaet, en Bestutning, hvorved vi skulle staae vittterligt og beviisligt som de, der ere vor Konge troe, i ærlig Benyttelse af den Berettigelse, som vi skyldte hans Gave; og idet vi flokkes nu som altid om ham og om hans Regjering til Danmarks Frelse, — skulle staae som de, der i en saadan Handlemaade blive vort Fædreland troe og blive det Kald troe, ifølge hvilket vi staae her.